

## Första söndagen i fastan 2023

Under fastan får vi följa med Jesus ut i öknen. Vi behöver alla den rening och förvandling som öknen kan ge oss. Egentligen kan vi se på hela vårt liv som en ökenvandring, en pilgrimsfärd fram till det förlovade landet, den eviga härligheten. Vi sätts ständigt på prov för att vår andliga hälsa skall förbättras, för att vi skall välja bort synd och brist och välja dygd och helgelse i stället. Vi hörde alla att ”Jesus fördes av Anden ut i öknen för att sättas på prov av djävulen” (jfr Matt 4:1). Jesus är helt fri från synd, men han måste dela denna typiskt mänskliga erfarenhet som vi kallar prövning, frestelse. Eftersom han har tagit på sig detta kan han också hjälpa oss att bestå provet, när vi drabbas av frestelser och prövningar. Detta blir alltså något positivt som hjälper oss att välja bort allt slags själviska och syndiga begärelser. Samtidigt är det ofta en kamp på liv och död för oss. Därför gäller det att ha denna djupa tillit till Jesus och låta den helige Ande leda oss vidare genom öknen alla faror och frestelser.

Under fastetiden går vi frivilligt ut i öknen. Vi avstår från det bekväma och själviska liv, där vi bara tänker på det som är behagligt och trevligt för oss själva. Vi försöker genomskåda oss själva och konfrontera oss med de speciella svagheter och brister som hotar att fördunkla och förhindra vår andliga utveckling. Därför måste vi unna oss tid till mer stillhet och tystnad i Guds närvaro, ja, helt enkelt att ha det lite tråkigt i Jesu sällskap. Vi lever ofta i en atmosfär där vi blir överösta med allt slags onödiga stimuli. Tänk om vi kunde lägga ifrån oss mobilen större delen av dagen och i stället stå ut med att det blir lite tråkigt och händelseöst. Då kan vi i stället upptäcka att Jesus finns med oss, också när det är tyst, stilla och lite halvtråkigt. Det är faktiskt en mätare på vår kärlek om vi kan ha det tråkigt tillsammans, vare sig det nu gäller Gud eller vår medmänniska.

Under fastetiden går vi frimodigt ut i öken. Vi vill bekämpa vår själviskhet. Vi vill bidra till en bättre värld genom att själva försöka bli mer hjälpsamma och kärleksfulla. Vi vill avstå från vår tid och våra pengar för att bistå dem som behöver vår tid och våra pengar bättre. I år vill vi alla i vårt stift offra av våra tillgångar för att hjälpa dem som lider i Ukraina. Vi vill verkligen ge dem vårt fasteoffer. Det är så mycket onödigt som vi kan avstå ifrån. Det är faktiskt en stor glädje när vi börjar upptäcka hur mycket det finns som vi faktiskt inte behöver, ja, som bara tynger oss och gör oss uppblåsta och odrägliga i Guds och våra medmänniskors ögon. Att välja bort, att avstå, att försaka sig är något underbart, men också något okänt för de flesta i vår tid som vant sig vid att bara konsumera och konsumera.

Under fastetiden går vi ut i öknen för att visa att Jesus är det viktigaste av allt för oss. Eftersom han för vår skull lät sig prövas och blev konfronterad med den onde

vill vi också ta strid mot vårt sämre jag som så lätt fastnar i den ondes garn och bara bryr sig om det som är bra och bekvämt för oss själva. Därför vill vi söka mer tid för bön och bibelläsning. ”Människan skall inte leva bara av bröd, utan av varje ord som utgår ur Guds mun” (Matt 4:4). Vi försöker gång på gång att bli stilla inombords och öppna vårt hjärta för Jesus och det han vill säga oss. Vi vill styrka vår tro och lära känna honom bättre. Vi vill både läsa evangeliet med större iver och sprida evangeliet med större kraft. Vi förstår att vi ”alla fått del av Guds överflödande nåd, nådegåvan som bestod i en enda människa, Jesus Kristus” (Rom 5:15), som Paulus säger. Vi har verkligen fått Jesus som gåva. Han tillhör oss och vi tillhör honom. Då måste det också märkas i vårt liv, i vårt hjärta.

Under fastetiden går vi med glädje och hopp ut i öknen. Jesus har besegrat frestaren en gång för alla i öknen. Han vill göra detsamma i vårt eget liv. Jesus är på vår sida och vill ge oss del av sin seger, så att vi kan leva i ständig glädje och tacksamhet för allt vad Gud har gjort för oss i Jesus. Därför får vi inte fastna i allt det som drar oss bort från Gud och får oss att glömma bort honom och allt vad han har gjort för oss. Vi kan alltid förnya vår tro på honom genom att ta emot honom i eukaristin, genom att ära och tillbe honom i mässan, genom att lovsjunga honom genom vårt dagliga arbete, genom att utge oss själva i kärlek för vår nästa i hennes nöd. Ju mer vi växer in i denna ständiga tillbedjan av Gud, desto mer tillgängliga blir vi också för vår nästa och hennes behov.

Under fastetiden drar vi oss undan i öknen för att tillbe och förhärliga Gud. Vi avstår från alla onödiga tidsfördriv. Vi låter oss inte förslavas och förblindas av mobilens attraktionskraft – och allt det där andra som kan vara så fascinerande och attrahera oss, men som samtidigt binder och förblindar oss. ”Herren, din Gud, skall du tillbe, och endast honom skall du dyrka” (Matt 4:10) – inte mobilen, inte jordiska skatter och drömsemestrar i Thailand och lyxweekenden på spa. Det är en stor dag i vårt liv, när vi verkligen lär oss att tillbe Herren av hela vårt hjärta och låter honom lysa upp vårt liv, så att vi i vår tur kan bli till ljus, glädje och välsignelse till varje människa som kommer i vår väg.

Under fastetiden går vi ut i öknen för att förbereda oss på påskens överjordiska glädje och seger. Allt som är stort och underbart måste förberedas. Vi behöver fyrtio dagar i öknen för att tömmas på allt tjafs, på allt onödigt bagage, på självömkan och självberöm, så att vi blir helt tomma. Det är denna tomhet som sedan skall fyllas av den uppståndne Herrens fullhet. Så var inte rädd om det känns lite tomt och tråkigt i öken. Det är ofta den bästa förberedelsen för att ta emot den fulla kärlek och nåd som påskan vill ge oss. Om vi älskar någon är det en glädje att ha det lite tråkigt tillsammans!